

воятъ, че идваме откъмъ насъ. Като приближихъ, рекохъ му, пъкъ и отъ по-далечко се одумвахъ (нали пусто добре имъ зная езика): „кжде се е забуталъ този ротенъ“?

— Аича, аича, — самъ каза часовоятъ и просто откачихъ му пушката отъ рамото. Изпули оня ми ти комшия очи, но бѣше късно. И после стана тѣй . . . като видѣха ни въ това, ни въ онова време дигната срещу имъ пушка . . . капка кръвчица не се пролѣ, разбрахме се.

Пленниците гледаха уплашено и не разбираха какво се говорѣше. Началникътъ имъ леко треперѣше и още не можеше да разбере какво е станало съ него. Предложенитѣ цигари, кафе и приятелски обноски го успокоиха. Той бѣше младъ, хубавъ и охраненъ човѣкъ, съ малки бакембарди. Наподобяваше ми познатъ киноартистъ.

Отъ напрежението по това нощно действие, умората, дъжда и може би отъ жалкия видъ на хората изобщо, моятъ ротенъ бѣше не по-малко угнетенъ отъ неговия плененъ колега. Той бѣше нѣщо замисленъ, гледаше, наблюдаваше, не говорѣше, като че искаше да си припомни нѣщо. Следъ това се досѣти и каза.

— Този дъждъ намокри и мозъка ми, та почнахъ да забравямъ. Щѣхъ да питамъ, какво говорѣше въ тъмнината: „Ето книжка . . .“ За